

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 481/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Matejka Friedmannová s. r. o., Svätoplukova 28, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 188/2009 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2010, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 23/2011 a jeho uznesením z 30. septembra 2011, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 15/2013 a jeho rozsudkom z 27. marca 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 289/2013 a jeho uznesením z 25. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 188/2009 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2010, postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 23/2011 a jeho uznesením z 30. septembra 2011, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 15/2013 a jeho rozsudkom z 27. marca 2013 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 289/2013 a jeho uznesením z 25. februára 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 25. mája 2016.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ dostal od zamestnávateľa výpoveď z pracovného pomeru z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, ktorého sa mal dopustiť údajným porušením zákazu konkurenčnej činnosti podľa § 83 Zákonníka práce.

Čiastočným rozsudkom okresného súdu č. k. 19 C 188/2009-95 z 20. septembra 2010 bolo určené, že výpoveď je neplatná a že zamestnávateľ je povinný sťažovateľa naďalej zamestnávať.

Uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 23/2011-121 z 30. septembra 2011 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Novým rozsudkom okresného súdu č. k. 19 C 188/2009-424 z 26. novembra 2012 bola žaloba sťažovateľa o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy zamietnutá.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 15/2013-480 z 27. marca 2013 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 289/2013 z 25. februára 2016 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľ namieta, že všeobecné súdy sa nikdy nevysporiadali so skutočnosťami a jeho argumentmi, ktoré sú esenciálne nevyhnutné na riadne zistenie skutkového stavu, náležité aplikovanie príslušného právneho predpisu a spravodlivé prerokovanie

a rozhodnutie veci. Konkrétne sa nevysporiadali jednak s tým, že právo zamestnávateľa dať sťažovateľovi výpoveď zaniklo preklúziou, ale aj s tým, že výpoveď nebola vopred náležite prerokovaná so zástupcami zamestnancov. Všeobecné súdy rozhodli v dôsledku nevysporiadania sa s uvedenými skutočnosťami nepreskúmateľne, čím zároveň sťažovateľovi odňali možnosť spravodlivo rozhodnúť o jeho podaniach. Najvyšší súd navyše nepreskúmal dovolacie dôvody aj z hľadiska skutkového, ale pridržiaval sa výlučne právneho formalizmu pri posudzovaní prípustnosti dovolania sťažovateľa.

Sťažovateľ pri nástupe do práce 1. apríla 2008 informoval zamestnávateľa o tom, že má inú zárobkovú činnosť, ktorá je v zmysle § 83 Zákonníka práce konkurenčná. Napriek tomu následne došlo k uzatvoreniu pracovnej zmluvy. Z toho je zrejmé, že zamestnávateľ už 1. apríla 2008 mal vedomosť o tom, že sťažovateľ má aktivity, ktoré môžu byť považované za konkurenčné, avšak zamestnávateľovi táto skutočnosť zjavne neprekážala, keďže pristúpil k uzatvoreniu pracovnej zmluvy.

Ustanovenie § 63 ods. 3 Zákonníka práce rozoznáva dve rôzne lehoty, v ktorých zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď z pracovného pomeru. Ide o subjektívnu lehotu v trvaní dvoch mesiacov, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa zamestnávateľ preukázateľne (skutočne) dozvedel o dôvode výpovede, a o objektívnu, ktorá je jeden rok a začína plynúť dňom, keď dôvod výpovede vznikol. Obidve lehoty plynú a končia nezávisle od seba. Všeobecne však platí, že zamestnávateľ musí dať výpoveď v čase, keď ešte obe lehoty bežia. Keďže zamestnávateľ už 1. apríla 2008 vedel o aktivitách sťažovateľa, ktoré môžu byť považované za konkurenčné, subjektívna prekluzívna lehota uplynula 1. júna 2008. Keďže zamestnávateľ dal výpoveď až 22. júla 2009, stalo sa tak viac ako rok po zániku tohto práva.

Krajský súd v potvrdzujúcom rozsudku svoje stanovisko o včasnosti výpovede oprel o svoje skoršie zrušujúce uznesenie, v ktorom vysvetlil, prečo bola podľa neho výpoveď podaná v objektívnej prekluzívnej lehote jedného roka. Na tomto názore zotrval aj v potvrdzujúcom rozsudku a viac sa otázkou včasnosti výpovede nezaoberal. Podľa sťažovateľa nijako teda nereagoval na jeho námietku o nedodržaní subjektívnej dvojmesačnej lehoty.

Podľa názoru sťažovateľa nedošlo ďalej k náležitému prerokovaniu výpovede so zástupcami zamestnancov, čo je taktiež dôvodom neplatnosti výpovede.

Ustanovenie § 74 Zákonníka práce predpisuje účasť zástupcov zamestnancov pri skončení pracovného pomeru. Pritom zamestnávateľ musí zástupcov zamestnancov vopred požiadať o prerokovanie zamýšľanej výpovede a zároveň musí buď k žiadosti priložiť návrh textu výpovede so skutkovo vymedzeným dôvodom výpovede, alebo v samotnom texte žiadosti obsiahnuť skutkovo vymedzený dôvod výpovede. Keďže žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie výpovede uvedené náležitosti nespĺňala, nedošlo k riadnemu splneniu povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 74 Zákonníka práce. Zamestnávateľ totiž nikdy nepreukázal, že zástupcom zamestnancov skutočne doručil obsah, resp. text zamýšľanej výpovede. Obsah, resp. text zamýšľanej výpovede je síce označený ako príloha žiadosti zamestnávateľa o prerokovanie, avšak zástupcovia zamestnancov nepotvrdili a ani zamestnávateľ nepreukázal, že príloha bola skutočne k žiadosti pripojená. Z rozsudku okresného súdu nie je možné podľa sťažovateľa zistiť, ako posúdil jeho dôvody, čím mu odňal možnosť riadneho preskúmania dôvodnosti rozsudku.

Sťažovateľ namieta, že hoci sťažovateľ podal proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu kvalifikované dovolanie, najvyšší súd ho napriek dôvodnosti dovolania odmietol a znemožnil tým sťažovateľovi domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Sťažovateľ v dovolaní tvrdil, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže došlo k vydaniu nepreskúmateľných a arbitrárnych rozhodnutí. V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu sa nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia považuje za odňatie možnosti účastníka konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ pritom v dovolaní osvedčil existenciu dôvodov jeho prípustnosti.

Sťažovateľ žiada vydať tento nález:

„1. Krajský súd v Nitre v právnej veci vedenej pod číslom konania 6Co 23/2011 porušil právo Sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (...), na súdnu ochranu, zaručené v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresný súd Nitra v právnej veci vedenej pod číslom konania 19C 188/2009 porušil právo Sťažovateľa [REDACTED] (...), na súdnu ochranu, zaručenú v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Krajský súd v Nitre v právnej veci vedenej pod číslom konania 6Co 15/2013 porušil právo Sťažovateľa [REDACTED] (...), na súdnu ochranu, zaručené v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci vedenej pod číslom konania 3Cdo 289/2013 porušil právo Sťažovateľa [REDACTED] (...), na súdnu ochranu, zaručené v článku 46 Ústavy Slovenskej republiky.

5. Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.03.2013, č. k. 6Co/15/2013-480 sa zrušuje v celom rozsahu.

6. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.02.2016, č. k. 3Cdo/289/2013 sa zrušuje v celom rozsahu.

7. Krajskému súdu v Nitre sa ukladá, aby pokračoval v odvolacom konaní v merite veci o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy medzi Sťažovateľom [REDACTED] (...) a zamestnávateľom spoločnosťou [REDACTED] (...)“

II.

Zo zápisnice o pojednávaní okresného súdu sp. zn. 19 C 188/2009 z 5. mája 2010 inter alia vyplýva, že bol vypočutý svedok [REDACTED] pracujúci na personálnom oddelení zamestnávateľa. Sťažovateľ svedkovi v deň nástupu do práce povedal, že nemá uzatvorený pracovný pomer s inou firmou a že podnikateľské aktivity ukončí v ten týždeň, v ktorý do práce nastúpil. Svedok si neoveroval, či sťažovateľ podnikateľské aktivity naozaj ukončil. Keď sťažovateľ svedkovi doniesol žiadosť o vykonanie ročného zúčtovania zdravotného poistenia a jeho prílohu potvrdzujúcu, že poberá mzdu v inej firme, svedok to v zmysle platných smerníc oznámil nadriadenej zložke, ktorá potom rozhodla o rozviazaní pracovného pomeru. Na otázku právneho zástupcu sťažovateľa svedok uviedol, že keď sťažovateľ nastupoval do pracovného pomeru, spoločne si prečítali pracovnú zmluvu, a keď sa dostali k bodu 9, ktorý hovorí o tom, že sťažovateľ by nemal mať uzatvorený pracovný pomer, alebo by nemal vykonávať zamestnanie alebo činnosť pre inú právnickú alebo fyzickú osobu, povedal, že iný pracovný pomer nemá. Sťažovateľ vo vyjadrení k výpovedi

svedka uviedol, že pracovnú zmluvu čítal sám, a keď sa dostal k bodu 9, informoval svedka, že je zamestnaný len formálne kvôli vysporiadaniu finančných záväzkov. Určite mu nehovoril o tom, že podnikateľské aktivity ukončí v týždeň nástupu do práce, pretože tieto ukončil ešte pred 10 rokmi.

Z čiastkového rozsudku okresného súdu č. k. 19 C 188/2009-95 z 20. septembra 2010 vyplýva, že ním bolo určené, že výpoveď daná sťažovateľovi 22. júla 2009 je neplatná. Podľa názoru okresného súdu bolo preukázané, že už v čase prijatia do pracovného pomeru u zamestnávateľa 1. apríla 2008 mal sťažovateľ uzatvorený pracovný pomer v inej spoločnosti, a preto už uvedeného dňa začala zamestnávateľovi plynúť jednoročná lehota na danie výpovede. Keďže výpoveď bola daná až 22. júla 2009, odvolávajúci sa na to, že o dôvode výpovede sa zamestnávateľ dozvedel až 5. júna 2009, jednoročná lehota márne uplynula ešte 1. apríla 2009. Bolo preto potrebné určiť, že výpoveď ako oneskorene podaná je neplatná.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 6 Co 23/2011-121 z 30. septembra 2011 vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok okresného súdu č. k. 19 C 188/2009-95 z 20. septembra 2010 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Podľa názoru krajského súdu pre počiatok behu objektívnej jednoročnej lehoty podľa § 63 ods. 3 Zákonníka práce nie je významné, kedy sa zamestnávateľ o dôvode výpovede dozvedel. Rozhodujúca je skutočnosť, kedy objektívne, nezávisle na úrovni vedomostí (znalostí) zamestnávateľa dôvod k výpovedi vznikol. Obidve lehoty (objektívna aj subjektívna) začínajú plynúť a končia nezávisle od seba. Všeobecne však platí, že je potrebné, aby zamestnávateľ dal zamestnancovi výpoveď v dobe, keď ešte bežia obidve lehoty, teda lehota objektívna a v jej rámci lehota subjektívna. Márnym uplynutím jednej z týchto lehôt právo zamestnávateľa dať zamestnancovi výpoveď zaniká, i keď ešte beží aj druhá lehota. Objektívnu lehotu nie je možné v žiadnom prípade prekročiť. Je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ dôvod výpovede spočíva v dlhodobom porušovaní pracovnej disciplíny rovnakým spôsobom (ako to je v tejto veci), tak dvojmesačná subjektívna lehota neskončí skôr než po uplynutí dvoch mesiacov odo dňa nasledujúceho po poslednom takomto porušení pracovnej disciplíny a rovnako tak ani ročná objektívna lehota neskončí skôr než po uplynutí jedného roka odo dňa nasledujúceho po poslednom takomto porušení pracovnej disciplíny. Už uvedené znamená, že pokiaľ tvrdené

porušovanie pracovnej disciplíny sťažovateľom trvalo od 1. januára 2008 (správne má byť od 1. apríla 2008, pozn.) do 15. decembra 2008, potom ročná objektívna lehota na to, aby dal zamestnávateľ sťažovateľovi výpoveď, začala plynúť najneskôr v deň nasledujúci po ukončení spolupráce so skorším zamestnávateľom, teda od 16. decembra 2008, a skončila sa 16. decembra 2009. Dôvod výpovede teda vznikol 15. decembra 2008, keď sťažovateľ objektívne ukončil pracovný pomer u skoršieho zamestnávateľa. Uznesenie bolo podľa dátumovej pečiatky doručené právnemu zástupcovi sťažovateľa 29. novembra 2011.

Z rozsudku okresného súdu č. k. 19 C 188/2009-424 z 26. novembra 2012 vyplýva, že ním bola žaloba sťažovateľa o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a prísl. zamietnutá. Podľa názoru okresného súdu vzhľadom na ustanovenie § 83 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého zamestnanec môže popri svojom zamestnaní vykonávanom v pracovnom pomere vykonávať zárobkovú činnosť, ktorá je zhodná s predmetom činnosti zamestnávateľa, len s jeho predchádzajúcim písomným súhlasom, bola žaloba podaná nedôvodne. Sťažovateľovi sa nepodarilo preukázať, že jeho pracovný pomer u skoršieho zamestnávateľa bol len formálny. Pokiaľ ide o prekluzívnu lehotu na danie výpovede, okresný súd poukázal na záväzný právny názor krajského súdu.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 15/2013-480 z 27. marca 2013 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 19 C 188/2009-424 z 26. novembra 2012. Podľa konštatovania krajského súdu tento už vo svojom zrušujúcom uznesení č. k. 6 Co 23/2011-121 z 30. septembra 2011 vyslovil právny názor o plynutí objektívnej lehoty k daniu výpovede, keď dospel k záveru, že zamestnávateľ dal sťažovateľovi výpoveď včas. Na tomto právnom názore krajský súd i naďalej zotrúva, a preto sú odvolacie námietky sťažovateľa týkajúce sa preklúzie práva sťažovateľa dať mu výpoveď právne irelevantné a krajský súd sa už nimi v ďalšom zaoberať nebude. V súvislosti s odvolacou námietkou, či bola výpoveď prerokovaná s odborovým orgánom v zmysle ustanovenia § 74 Zákonníka práce, je krajský súd toho názoru, že zamestnávateľ produkoval listinné dôkazy preukazujúce, že výpoveď bola prerokovaná s odborovou organizáciou. Z týchto dôkazov je jednoznačne zrejmé, že 22. júla 2009 zasadala odborová organizácia a predmetom zasadnutia bolo prerokovanie výpovede sťažovateľovi. Svedok [REDAKOVANÉ] potvrdil, že výpoveď bola prerokovaná a bol s ňou vyjadrený súhlas. O tom, že odborová organizácia bola

oboznámená tak s výpoveďou, ako aj s dôvodom výpovede, svedčí aj pečiatka odborovej organizácie na samotnej výpovedi z 22. júla 2009. Z toho, že sa pečiatka nachádza na výpovedi, je zrejmé, že odborová organizácia bola jednoznačne s dôvodom výpovede oboznámená. Nie je ničím podložené tvrdenie sťažovateľa, že k žiadosti o prerokovanie výpovede samotná výpoveď nebola priložená. Ide len o domnienky a ničím nepodložené úvahy sťažovateľa.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 289/2013 z 25. februára 2016 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 15/2013 z 27. marca 2013. Podľa konštatovania najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie s tým, že mu v konaní bola postupom súdu odňatá možnosť konať [§ 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku] a napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku]. Podľa názoru najvyššieho súdu prípustnosť dovolania (keďže išlo o potvrdzujúci rozsudok) mohla vyplývať len z ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa názoru sťažovateľa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že súdy rozhodli bez úplného zistenia rozhodujúcich skutkových okolností a nedostatočne vysvetlili dôvody svojho rozhodnutia. Nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, ale ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, lebo takýmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť konať pred súdom. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené, a preto nepreskúmateľné, čo podľa neho zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, treba uviesť, že nejednotná prax senátov najvyššieho súdu v tejto otázke bola odstránená zjednocujúcim stanoviskom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Toto zjednocujúce stanovisko bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 2/2016. V danom prípade obsah spisu v ničom neodôvodňuje

uplatnenie druhej vety predmetného stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len takých ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad môže ísť v praxi vtedy, keď dôsledky nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia majú najvyšší stupeň intenzity, napr. preto, že rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo že sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, prípadne že došlo k procesnej vade tak zásadnej, že mala za následok až „justičný omyl“. Samotné neúplné odôvodnenie ale vadou takej intenzity nie je. Pre účely preskúmvanej veci najvyšší súd osobitne poznamenáva, že krajský súd podal vysvetlenie svojich právnych úvah a záverov týkajúcich sa otázky preklúzie a prerokovania výpovede zástupcami zamestnancov. Je pravdou, že k otázke plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty sa výslovne nevyjadril, avšak zo spôsobu rozhodnutia krajského súdu a z jeho odôvodnenia ako celku je zrejmý jeho záver, podľa ktorého k preklúzii nedošlo.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 188/2009 a jeho rozsudku z 26. novembra 2012 pre porušenie čl. 46 ústavy, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označenému právu sťažovateľa mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež dodať, že sťažovateľ právo podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu aj využil.

Sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 23/2011 a jeho uzneseníu z 30. septembra 2011 pre porušenie čl. 46 ústavy považuje ústavný súd za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Právny zástupca sťažovateľa prevzal uznesenie ešte 29. novembra 2011, a preto sťažnosť ústavnému súdu, ktorá bola odovzdaná na poštovnú prepravu 25. mája 2016, treba považovať v tejto časti za oneskorene podanú.

Sťažnosť v časti smerujúcej voči postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 15/2013 a jeho rozsudku 27. marca 2013 pre porušenie čl. 46 ústavy, ako aj proti postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 289/2013 a jeho

uznesení z 25. februára 2016 pre porušenie čl. 46 ústavy treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa presvedčenia ústavného súdu treba argumentáciu krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu považovať za dostatočnú a presvedčivú. Ich rozhodnutia nejavia známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec iný názor, sama osebe nezakladá porušenie čl. 46 ústavy.

Aj z pohľadu ústavného súdu sa javí ako jednoznačné, že v danom prípade bolo dovolanie prípustné len pre niektorý z dôvodov zmätočnosti podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ považoval za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku údajnú nepreskúmateľnosť rozhodnutí nižších súdov. V tomto smere najvyšší súd poukázal na zjednocujúce stanovisko v tejto otázke, ktoré v danom prípade sťažovateľom presadzovaný výklad vylučuje. Sťažovateľ bez toho, aby s uvedeným právnym názorom vecne polemizoval, trvá na vlastnej interpretácii, pričom prístup najvyššieho súdu označuje za formalistický. Rovnako treba s najvyšším súdom súhlasiť aj v tom, že námietka neúplného dokazovania, nesprávneho hodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia veci takisto neznamena odňatie možnosti účastníka konať pred súdom, a teda nezakladá prípustnosť dovolania v tomto prípade.

Jadrom sťažnosti je námietka nesprávneho právneho posúdenia otázky včasnosti výpovede danej sťažovateľovi a otázky prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov zo strany krajského súdu.

V súvislosti s otázkou včasnosti výpovede sťažovateľ tvrdí, že z výpovede svedka [REDACTED] na okresnom súde vyplynulo, že ho informoval o pracovnom pomere so skorším zamestnávateľom, v dôsledku čoho už od momentu uzatvorenia pracovnej zmluvy zamestnávateľ vedel o okolnostiach podstatných podľa § 83 ods. 1 Zákonníka práce.

Z dôkazov, ktoré sťažovateľ ústavnému súdu poskytol, nemožno dospieť k záveru zhodnému s tvrdením sťažovateľa. Svedok [REDACTED] na pojednávaní okresného súdu 5. mája 2010 výslovne poprel, že by sťažovateľ priznal, že mal uzatvorený iný pracovný pomer, pričom vyhlásil, že podnikateľské aktivity ukončí ešte v ten týždeň, v ktorý do práce nastúpil. Z týchto slov svedka nevyplýva, že by ho sťažovateľ upozornil na to, že jeho podnikateľské aktivity sa čo do predmetu činnosti zhodujú s aktivitami zamestnávateľa. Sťažovateľ síce tvrdenia svedka poprel, avšak žiadne ďalšie dôkazy na preukázanie vlastných tvrdení nepredložil. Na druhej strane sťažovateľ nijako nepoprel, že o poberaní mzdy u inej firmy sa svedok dozvedel z prílohy ročného zúčtovania zdravotného poistenia. Rovnako sťažovateľ ani v dovolacom konaní, ale ani v konaní vedenom ústavným súdom

nijako nepolemizoval s právnymi závermi krajského súdu vyplývajúcimi z jeho zrušujúceho uznesenia č. k. 6 Co 23/2011-121 z 30. septembra 2011, podľa ktorých v prípade dlhodobého porušovania pracovnej disciplíny rovnakým spôsobom sa prekluzívna lehota počíta od posledného porušenia pracovnej disciplíny.

Za uvedeného stavu treba považovať záver o včasnosti výpovede za opodstatnený.

Neobstojí ani námietka sťažovateľa, podľa ktorej sa nepreukázalo, že zástupcovia zamestnancov pri prerokovaní výpovede mali k dispozícii text výpovede, resp. poznali skutkové dôvody výpovede. V tomto ohľade považuje ústavný súd závery krajského súdu za plne postačujúce a presvedčivé. Nič nenasvedčuje tomu, že by zástupcovia zamestnancov nemali text výpovede k dispozícii, v opačnom prípade by bolo logické, že by o to zamestnávateľ a požiadali.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd dospel k záveru, že postup a napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu (v spojení so súvisiacim rozsudkom krajského súdu) sú ústavne akceptovateľné, a preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2016